

Věc C-92/24

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

24. ledna 2024

Předkládající soud:

Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia
(Itálie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

6. října 2023

Odvolatelka:

Banca Mediolanum SpA

Odpůrkyně:

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale della Lombardia

[*omissis*]

Usnesení

č. 1467/2023

[*omissis*]

Doručené dne 6. října 2023

[*omissis*]

Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della LOMBARDIA (daňový soud
druhého stupně v Lombardii, Itálie), senát 22, [*omissis*]

[Složení senátu]

dne 27. září 2023 vydal následující

USNESENÍ

– o odvolání [*omissis*]

podaném společností

Banca Mediolanum S.p.a. [*omissis*]

proti

Agenzia Entrate Direzione Regionale Lombardia (daňová správa – regionální ředitelství v Lombardii, Itálie)

[*omissis*]

Jehož předmětem je:

- rozsudek [*omissis*] Commissione Tributaria Provinciale MILANO (provinční daňový soud v Miláně, Itálie), senát 12 [*omissis*]

Daňové akty:

- ODEPŘENÍ VRÁCENÍ IRAP [regionální daň z výrobních činností] 2014

v návaznosti na diskusi na veřejném jednání

SKUTKOVÝ A PRÁVNÍ STAV

Corte di Giustizia di II grado della Lombardia (daňový soud druhého stupně v Lombardii),

- o opravném prostředku podaném společností Banca Mediolanum proti rozsudku senátu 12A Commissione Tributaria Provinciale di Milano (provinční daňový soud v Miláně) [*omissis*];
- [*omissis*];
- vzhledem k tomu, že vznesená otázka slučitelnosti článku 6 legislativního nařízení č. 446/1997 s unijním právem, a zejména se směrnicí 2011/96/EU, se jeví jako nezbytná pro účely rozhodnutí o žádosti o vrácení daně podané plátcem daně a zamítnuté daňovou správou;
- předkládá Soudnímu dvoru Evropské unie na základě článku 267 SFEU následující předběžnou otázku:

PŘEDBĚŽNÁ OTÁZKA TÝKAJÍCÍ SE SLUČITELNOSTI

ČL. 6 Odst. 1 LEGISLATIVNÍHO NAŘÍZENÍ Č. 446/1997 S [UNIJNÍM] PRÁVEM

1. [UNIJNÍ] PRÁVNÍ ÚPRAVA ZDANĚNÍ DIVIDEND VYPLÁCENÝCH DCEŘINOU SPOLEČNOSTÍ, KTERÁ JE REZIDENTEM V JEDNOM ČLENSKÉM STÁTĚ, MATEŘSKÉ SPOLEČNOSTI, KTERÁ JE REZIDENTEM V JINÉM ČLENSKÉM STÁTĚ

Cílem směrnice Rady 2011/96/EU ze dne 30. listopadu 2011 o společném systému zdanění mateřských a dceřiných společností z různých členských států (přepřacované znění směrnice 90/435/EHS ze dne 23. července 1990) („směrnice

o mateřských a dceřiných společnostech“) je odstranit nevýhody a narušení, kterým by byly vystaveny mateřské společnosti, které jsou rezidenty v jednom členském státě Evropské unie, při přijímání dividend od dceřiných společností, které jsou rezidenty v jiných členských státech Evropské unie. V bodech odůvodnění se totiž uvádí, že jejím cílem je „osvobodit dividendy a jiné formy rozdělování zisku vyplácené dceřinými společnostmi jejich mateřským společností od srážkových daní a zamezit dvojímu zdanění takových příjmů na úrovni mateřské společnosti“, neboť „[s]eskupování společností různých členských států mohou být nezbytná k tomu, aby byly v Unii vytvořeny podmínky obdobné podmínkám vnitřního trhu a aby tím bylo zajištěno řádné fungování tohoto vnitřního trhu“, neměly by jim být kladeny „překážky v podobě omezení, znevýhodnění nebo zvláštních narušení, které by vyplývaly z daňových předpisů členských států“, a je proto důležité stanovit „pro tato seskupování daňová pravidla neutrální z hlediska hospodářské soutěže, aby se podniky mohly přizpůsobit požadavkům vnitřního trhu, zvýšit svou produktivitu a zlepšit svou konkurenceschopnost na mezinárodní úrovni“.

V zájmu dosažení těchto cílů čl. 4 odst. 1 směrnice o mateřských a dceřiných společnostech stanoví, že „[o]bdrží-li mateřská společnost z důvodu svého podílu na dceřině společnosti zisky rozdělené jinak než při likvidaci dceřině společnosti, stát mateřské společnosti a) upustí od zdanění těchto zisků, nebo b) zdaní tyto zisky, přičemž umožní mateřské společnosti [...] odečíst od daně příslušnou část korporační [korporátní] daně, která se vztahuje k těmto ziskům a kterou uhradila dceřiná společnost“.

Kromě toho čl. 4 odst. 3 směrnice o mateřských a dceřiných společnostech uvádí, že „[k]aždý členský ponechá v platnosti možnost stanovit, že náklady vztahující se k držbě podílu na dceřině společnosti a ztráty vyplývající z rozdělování jejich zisků nelze odečíst od zdanitelných příjmů mateřské společnosti“, ale „[j]sou-li v takovém případě výdaje na řízení vztahující se k podílu pevně stanoveny paušální sazbou, nesmí stanovená částka přesáhnout 5 % ze zisku rozdělovaného dceřinou společností“. Proto posledně uvedené ustanovení v případech, kdy členské státy využijí možnosti stanovit neodpočitatelné výdaje na řízení vztahující se k podílu paušální částkou, vyžaduje, aby tyto výdaje učinily neodpočitatelnými, a tím podrobily zdanění odpovídající část dividend obdržených od mateřské společnosti v procentuální výši nepřesahující 5 % příslušné částky.

2. REŽIM ZDANĚNÍ IRAP V ITÁLII U DIVIDEND VYPLÁCENÝCH DCEŘINÝMI SPOLEČNOSTMI, KTERÉ JSOU REZIDENTY V JINÝCH ČLENSKÝCH STÁTECH, MATEŘSKÝM SPOLEČNOSTEM, KTERÉ JSOU REZIDENTY V ITÁLII

Legislativní nařízení č. 446 ze dne 15. prosince 1997 upravuje regionální daň z výrobních činností (dále jen „IRAP“). Podle článku 2 legislativního nařízení č. 446 je předpokladem IRAP pravidelný výkon samostatně organizované činnosti zaměřené na výrobu nebo výměnu zboží nebo poskytování služeb a podle tohoto

ustanovení představuje činnost vykonávaná společnostmi a subjekty v každém případě podmínku zdanění.

Článek 3 legislativního nařízení č. 446 tedy v písm. a) a e) zahrnuje mezi osoby podléhající IRAP také osoby uvedené v části A písm. l) přílohy I směrnice o mateřských a dceřiných společnostech, která stanoví „seznam společností uvedených v čl. 2 písm. a) bodu i)“ této směrnice, konkrétně „společnosti podle italského práva nazvané ‚società per azioni‘, ‚società in accomandita per azioni‘, ‚società a responsabilità limitata‘, ‚società cooperative‘, ‚società di mutua assicurazione‘ a soukromé a veřejné subjekty vykonávající činnost zcela nebo převážně obchodní povahy“.

Článek 4 legislativního nařízení č. 446 určuje základ daně IRAP jako „čistou výrobní hodnotu získanou z činnosti provozované na území regionu“.

Článek 6 legislativního nařízení č. 446 stanoví, že pro banky a ostatní finanční zprostředkovatele je základ daně IRAP určen algebraickým součtem následujících položek výsledovky:

- a) snížená zprostředkovatelská marže ve výši 50 % dividend;
- b) odpisy hmotného a nehmotného majetku pro funkční využití ve výši 90 %;
- c) ostatní správní výdaje ve výši 90 %;

c-a) úpravy čisté hodnoty a zpětné odpisy z důvodu snížení hodnoty úvěrů, omezené na ty, které lze připsat úvěrům klientům vykázaným v rozvaze.

Banky a ostatní finanční zprostředkovatelé, kteří jsou rezidenty v Itálii a kteří jsou pro účely směrnice o mateřských a dceřiných společnostech kvalifikováni jako mateřské společnosti, jsou proto povinni zahrnout 50 % částky dividend rozdělovaných společnostmi, které jsou rezidenty v jiných členských státech Evropské unie a které jsou kvalifikovány jako dceřiné společnosti, do svého daňového základu IRAP, a to pokud jsou tyto dividendy zahrnuty do zprostředkovatelské marže jejich výsledovky.

Podle čl. 16 odst. 1-a a 3 legislativního nařízení č. 446 se ve vztahu k bankám a dalším finančním zprostředkovatelům uplatňuje sazba IRAP ve výši 4,65 % a regiony mají pravomoc tuto sazbu měnit až do výše 0,92 procentního bodu.

Banky a jiní finanční zprostředkovatelé, kteří se pro účely směrnice o mateřských a dceřiných společnostech kvalifikují jako mateřské společnosti a kteří do svého základu daně IRAP zahrnuli 50 % dividend rozdělených dceřinými společnostmi, které jsou rezidenty v jiných členských státech Evropské unie, nejsou oprávněni odečíst od splatné IRAP část korporátní daně vztahující se k těmto ziskům zaplacenou dceřinými společnostmi v členském státě, jehož jsou rezidenty.

Banky a jiné finanční instituce, které jsou daňovými rezidenty v Itálii a které se pro účely uplatňování směrnice o mateřských a dceřiných společnostech kvalifikují jako mateřské společnosti, proto podléhají zdanění, pro účely IRAP ve výši 50 % příslušné částky, dividend přijatých od dceřiných společností, které jsou rezidenty v jiných členských státech a které splňují požadavky směrnice o mateřských a dceřiných společnostech.

3. PŮVODNÍ ŘÍZENÍ

Ve zdaňovacím období 2014 měla společnost BANCA MEDIOLANUM S.p.A. (dále jen „BANCA MEDIOLANUM“) podíly v následujících společnostech, které měly jednu z forem uvedených v příloze A směrnice o mateřských a dceřiných společnostech, byly daňovými rezidenty Irsku, Lucemburska a Španělska, aniž by byly podle smlouvy o zamezení dvojího zdanění se třetím státem považovány za rezidenty mimo Unii a podléhaly, aniž by využívaly režimů osvobození, jedné z daní uvedených v příloze B směrnice o mateřských a dceřiných společnostech:

- a) 51 % podíl na kapitálu společnosti Mediolanum International Funds Ltd., která je daňovým rezidentem v Irsku;
- b) 51 % podíl na kapitálu společnosti Mediolanum Asset Management Ltd, která je daňovým rezidentem v Irsku;
- c) 99,996 % podíl na kapitálu společnosti Gamax Management AG, která je daňovým rezidentem v Lucembursku;
- d) 100 % podíl na kapitálu společnosti Banco Mediolanum S. A., která je daňovým rezidentem ve Španělsku.

BANCA MEDIOLANUM obdržela dividendy od výše uvedených dceřiných společností v celkové výši 231 912 007,51 eur a podrobněji obdržela:

- a) částku 164 820 000,00 eur od společnosti Mediolanum International Funds Ltd.;
- b) částku 10 710 000,00 eur od společnosti Mediolanum Asset Management Ltd.;
- c) částku 6 382 007,51 eur od společnosti Gamax Management AG;
- d) částku 50 000 000,00 eur od společnosti Banco Mediolanum S. A.

Dceřiné společnosti, které jsou daňovými rezidenty v Irsku, Lucembursku a Španělsku a podléhají tam dani z příjmů právnických osob, nesrazily z dividend vyplacených společnosti BANCA MEDIOLANUM žádnou daň, neboť byly naplněny všechny požadavky stanovené v článku 2 směrnice o mateřských a dceřiných společnostech, který stanoví osvobození od srážkové daně z dividend vyplacených „dceřinou společností“, která „i) má některou z forem uvedených

v příloze I části A; ii) je podle daňového práva některého členského státu pro daňové účely považována za daňového rezidenta tohoto členského státu a podle dohody o zamezení dvojího zdanění uzavřené s třetí zemí není pro daňové účely považována za daňového rezidenta mimo Unii; iii) podléhá navíc bez možnosti volby nebo osvobození jedné z daní uvedených v příloze I části B nebo jakékoli jiné dani, která některou z těchto daní v budoucnu nahradí“, ve vztahu k „mateřské společnosti“, která podle článku 3 této směrnice „splňuje podmínky stanovené v článku 2 a která drží na základním kapitálu některé společnosti jiného členského státu splňující stejné podmínky podíl nejméně 10 %“.

BANCA MEDIOLANUM vykázala dividendy přijaté ve zdaňovacím období 2014 od těchto společností v položce „dividendy a podobné výnosy“ ve výsledovce, která je zahrnuta do zprostředkovatelské marže.

BANCA MEDIOLANUM proto výše uvedené dividendy zahrnula do svého základu daně IRES za výše uvedené zdaňovací období 2014, a to v rozsahu 5 % příslušné částky podle článku 89 TUIR [konsolidované znění předpisů o dani z příjmů].

BANCA MEDIOLANUM se kvalifikuje jako finanční zprostředkovatel ve smyslu článku 6 legislativního nařízení č. 446. Proto tato společnost v přiznání k IRAP podaném za zdaňovací období 2014 zahrnula tyto dividendy rovněž do základu této daně ve výši 50 % příslušné částky, a tedy v částce 115 956 003,76 eur podle článku 6 legislativního nařízení č. 446.

Konečně BANCA MEDIOLANUM ve stejném prohlášení uvedla splatnou IRAP uplatněním sazby 5,57 % z takto stanoveného základu daně ve výši 10 392 278,00 eur a poté, co v předchozím přiznání získala nárok nadměrný odpočet IRAP ve výši 5 712 250,00 eur a během zdaňovacího období 2004 zaplatila zálohy v celkové výši 9 451 969,00 eur, vykázala nadměrný odpočet IRAP ve výši 4 771 941,00 eur.

Dne 4. června 2019 podala společnost BANCA MEDIOLANUM k daňové správě-regionálnímu ředitelství v Lombardii (dále jen „daňová správa“) žádost, ve které požádala o vrácení vyšší IRAP zaplacené na základě toho, že této dani podrobila 50 % dividend, které obdržela od společností Mediolanum International Funds Ltd, Mediolanum Asset Management Ltd, Gamax Management AG a Banco Mediolanum S.A, přičemž uvedla, že čl. 6 odst. 1 legislativního nařízení č. 446 v části, v níž vyžaduje, aby 50 % příslušné částky bylo zdaněno daní IRAP, je v rozporu s článkem 4 směrnice o mateřských a dceřiných společnostech, který brání tomu, aby dividendy vyplácené dceřinými společnostmi mateřským společnostem byly zdaněny ve větším rozsahu než 5 % příslušné částky.

Dne 16. října 2020 oznámila daňová správa společnosti BANCA MEDIOLANUM rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vrácení daně podané touto bankou.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí daňová správa zejména uvedla, že článek 6 legislativního nařízení č. 446 v části, v níž ukládá finančním zprostředkovatelům,

kterí jsou daňovými rezidenty v Itálii a kteří jsou kvalifikováni jako mateřské společnosti pro účely směrnice o mateřských a dceřiných společnostech, aby podrobili dani IRAP rovněž 50 % dividend vyplácených společnostmi, které jsou rezidenty v jiných členských státech Evropské unie a které jsou kvalifikovány jako dceřiné společnosti pro účely této směrnice, není v rozporu s článkem 4 této směrnice, neboť toto ustanovení se nevztahuje na daň IRAP, ale pouze na daň z příjmů.

Žalobou doručenou dne 15. prosince 2020 napadla společnost BANCA MEDIOLANUM výše uvedené zamítavé rozhodnutí u Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano (daňový soud prvního stupně v Miláně), zpochybnila jeho legitimitu a opodstatněnost a požádala tento soud, aby daňové správě uložil povinnost vyplatit požadované vrácení.

Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano (daňový soud prvního stupně v Miláně) ve svém rozsudku [*omissis*] tuto žalobu zamítl a rozhodl, že zákaz stanovený v článku 4 směrnice o mateřských a dceřiných společnostech se na IRAP nevztahuje.

Odvoláním doručeným dne 31. ledna 2023 společnost BANCA MEDIOLANUM napadla výše uvedený rozsudek Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano (daňový soud prvního stupně v Miláně) u předkládajícího soudu a požadovala, aby byl tento rozsudek zrušen a následně byla daňové správě uložena povinnost vrátit částku vyšší IRAP požadovanou v původním návrhu.

4. PŘEDBĚŽNÁ OTÁZKA

S ohledem na výše uvedené je řešení otázky zdanitelnosti, pro účely IRAP 50 %, dividend, které finanční zprostředkovatelé, kteří jsou mateřskými společnostmi pro účely směrnice o mateřských a dceřiných společnostech, obdrží od společností, které jsou rezidenty v jiných členských státech Evropské unie a které jsou dceřinými společnostmi pro účely této směrnice, na základě čl. 6 odst. 1 legislativního nařízení č. 446/1997, ovlivněno odpovědí na předběžnou otázku týkající se slučitelnosti zdanění 50 % těchto dividend daní IRAP s článkem 4 směrnice o mateřských a dceřiných společnostech. Na základě výše uvedeného [unijního] právního rámce je třeba konstatovat, že zákaz považovat za zdanitelné u mateřské společnosti, která je rezidentem jednoho členského státu, dividendy vyplácené dceřinou společností, která je rezidentem v jiném členském státě, v procentuální výši přesahující 5 % příslušné částky se může v Itálii uplatnit i ve vztahu k IRAP.

Pokud by tomu tak ale bylo, čl. 6 odst. 1 legislativního nařízení č. 446 by byl neslučitelný s taktó určeným zákazem v rozsahu, v němž bankám a jiným finančním zprostředkovatelům, kteří jsou kvalifikováni jako mateřské společnosti ve smyslu směrnice o mateřských a dceřiných společnostech, ukládá povinnost podrobit dani IRAP 50 % dividend přijatých od společností, které jsou rezidenty v jiných členských státech Evropské unie a které jsou kvalifikovány jako dceřiné

společnosti ve smyslu této směrnice, aniž by Itálie zaručila mateřským společnostem právo odečíst od splatné IRAP část korporátní daně vztahující se k těmto dividendám vyplaceným dceřinými společnostmi.

V tomto ohledu je důležité uvést, že Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve svých rozsudcích ze dne 17. května 2017, C-365/16 (AFEP v. Ministre des Finances et des Comptes publics) a C-68/15 (X v. Ministerraad) objasnil, že článek 4 směrnice o mateřských a dceřiných společnostech zakazuje členským státům EU podrobit jakékoliv formě zdanění, tedy ani omezit se na daň z příjmů právnických osob, dividendy mateřských společností, které jim vyplácejí jejich dceřiné společnosti, a to v procentuální výši přesahující 5 % příslušné částky.

Konkrétně ve věci C-365/16 se francouzská Státní rada obrátila na Soudní dvůr s otázkou, zda je článek 235b ZCA francouzského obecného daňového zákoníku v rozsahu, v němž ukládá mateřským společnostem nejen povinnost podrobit dani z příjmů právnických osob 5 % z dividend, které obdrží, z důvodu paušální neodečitatelnosti výdajů na řízení vztahujících se k podílu, ale také povinnost podrobit je dodatečné dani ve výši 3 % při přerozdělení mezi akcionáře mateřské společnosti, slučitelný s čl. 4 odst. 1 a 3 směrnice o mateřských a dceřiných společnostech. V odpovědi na tuto otázku SDEU poté, co konstatoval, že „vzhledem k tomu, že směrnice o mateřských a dceřiných společnostech má za cíl, jak se uvádí v bodě 3 jejího odůvodnění, zamezit dvojímu zdanění rozdělovaných zisků vyplácených dceřinou společností své mateřské společnosti na úrovni mateřské společnosti, vedlo by zdanění těchto zisků členským státem mateřské společnosti u této společnosti při přerozdělování těchto zisků – v důsledku kterého by zdanění těchto zisků přesáhlo horní hranici 5 % stanovenou v čl. 4 odst. 3 této směrnice – ke dvojímu zdanění na úrovni této společnosti, které je v rozporu s citovanou směrnicí“, uvedl, že francouzská daňová právní úprava je neslučitelná s článkem 4 směrnice o mateřských a dceřiných společnostech. Posledně uvedené ustanovení totiž „brání takovému daňovému opatření stanovenému členským státem mateřské společnosti, jako je opatření dotčené v původním řízení, které stanoví výběr daně při rozdělování dividend mateřskou společností a jehož základem jsou částky rozdělovaných dividend, včetně dividend od dceřiných společností-nerezidentů této společnosti“, neboť „použití čl. 4 odst. 1 písm. a) směrnice o mateřských a dceřiných společnostech nezávisí na tom, zda se jedná o určitou konkrétní daň“, přičemž stanoví, „že členský stát mateřské společnosti upustí od zdanění rozdělovaných zisků vyplácených její dceřinou společností-nerezidentem“ a „účelem tohoto ustanovení je v tomto ohledu zamezit tomu, aby členské státy přijímaly daňová opatření vedoucí ke dvojímu zdanění takových zisků u mateřských společností“, takže „v této souvislosti [...] není důležité, zda je vnitrostátní daňové opatření kvalifikováno jako korporační [korporátní] daň“. Dále ve věci C-68/15 se belgický Ústavní soud obrátil na Soudní dvůr s otázkou, zda je s čl. 4 odst. 1 a 3 směrnice o mateřských a dceřiných společnostech slučitelná kapitola 15 belgického zákoníku o dani z příjmu v rozsahu, v němž ukládala mateřským společnostem nejen povinnost podrobit dani z příjmů právnických osob 5 % dividend, které obdržely, z titulu paušální neodečitatelnosti

výdajů na řízení vztahujících se k podílu, ale také povinnost podrobit je 5,15 % dani Fairness Tax při přerozdělení mezi akcionáře mateřské společnosti, pokud tyto dividendy byly tvořeny ziskem, který nebyl zahrnut do jejího základu daně. V odpovědi na výše uvedenou otázku SDEU rozhodl, že „čl. 4 odst. 1 písm. a) směrnice o mateřských a dceřiných společnostech ve spojení s odstavcem 3 téhož článku musí být vykládán v tom smyslu, že toto ustanovení brání takovým vnitrostátním daňovým právním předpisům, jako jsou předpisy dotčené v původním řízení, pokud tyto právní předpisy mají v situaci, kdy jsou zisky obdrženy mateřskou společností od její dceřiné společnosti rozděleny touto mateřskou společností později než v roce, v průběhu kterého byly obdrženy, za následek zdanění těchto zisků v míře přesahující horní hranici 5 % stanovenou v citovaném ustanovení“.

[Opakování výňatků z rozsudků Soudního dvora citovaných již v předchozím bodě].

Přístup SDEU je tedy takový, že článek 4 směrnice o mateřských a dceřiných společnostech ukládá členským státům Evropské unie zákaz podrobit mateřské společnosti jakékoli formě zdanění dividend, které jsou jim vyplaceny jejich dceřinými společnostmi, v procentuální výši přesahující 5 % nejen při jejich přijetí, ale rovněž při jejich následném vyplacení společníkům mateřské společnosti.

S ohledem na výše uvedené může být článek 6 legislativního nařízení č. 446 v rozsahu, v němž ukládá bankám a jiným finančním zprostředkovatelům, kteří jsou rezidenty v Itálii a kteří jsou kvalifikováni jako mateřské společnosti pro účely směrnice o mateřských a dceřiných společnostech, povinnost podrobit IRAP 50 % dividend, které obdrží od společností, které jsou rezidenty v jiných členských státech Evropské unie a které jsou kvalifikovány jako dceřiné společnosti pro účely této směrnice, neslučitelný se zákazem zdanění zisků, které mateřské společnosti, které jsou rezidenty v jednom členském státě, obdržely od dceřiných společností, které jsou rezidenty v jiných členských státech, procentuální výši přesahující 5 % příslušné částky stanovené v článku 4 směrnice o mateřských a dceřiných společnostech, jak jej vyložil SDEU v rozsudcích ze dne 17. května 2017, C-365/16 a C-68/15. Zavedení takové povinnosti má totiž „za následek zdanění těchto zisků v míře přesahující horní hranici 5 % stanovenou v citovaném ustanovení“.

Vyřešení výše uvedené otázky je zjevně relevantní a rozhodující pro řešení projednávané věci, neboť pokud by bylo shledáno, že čl. 6 odst. 1 legislativního nařízení č. 446 ze dne 15. prosince 1997 je v rozsahu, v němž umožňuje, aby finanční zprostředkovatelé, kteří jsou rezidenti v Itálii a kteří jsou kvalifikováni jako mateřské společnosti pro účely směrnice o mateřských a dceřiných společnostech, podléhali povinnosti k IRAP u 50 % dividend vyplácených společnostmi, které jsou rezidenty v jiných členských státech Evropské unie a které jsou kvalifikovány jako dceřiné společnosti pro účely této směrnice, neslučitelný s výše uvedenými ustanoveními směrnice Rady 2011/96/EU ze dne

30. listopadu 2011, napadené rozhodnutí o zamítnutí a napadený rozsudek by byly nezákonné a žádost o vrácení daně podaná v projednávané věci by byla opodstatněná, neboť BANCA MEDIOLANUM požadovala vrácení vyšší IRAP zaplacené v důsledku zahrnutí 50 % dividend obdržných touto společností od jejích dceřiných společností usazených v Irsku, Lucembursku a Španělsku do základu daně a daňová správa tuto žádost zamítla.

Závěrem Corte di Giustizia Tributaria di Secondo Grado della Lombardia (daňový soud druhého stupně v Lombardii) předkládá Soudnímu dvoru Evropské unie na základě článku 267 SFEU následující předběžnou otázku:

Je požadavek Italské republiky, stanovený v čl. 6 odst. 1 legislativního nařízení č. 446/1997, podrobit IRAP (regionální daň z výrobních činností) 50 % dividend obdržných finančními zprostředkovateli, kteří jsou rezidenty v Itálii a kteří jsou kvalifikováni jako mateřské společnosti pro účely směrnice Rady 2011/96/EU ze dne 30. listopadu 2011, a rozdělovaných společnostmi, které jsou rezidenty v jiných členských státech Evropské unie a které jsou kvalifikovány jako dceřiné společnosti ve smyslu této směrnice, aniž by mateřské společnosti byly oprávněny odečíst od IRAP část korporátní daně vztahující se k těmto ziskům, kterou zaplatily dceřiné společnosti, neslučitelný se zákazem zdanění zisků, které mateřské společnosti, které jsou rezidenty v jednom členském státě, obdržely od dceřiných společností, které jsou rezidenty v jiných členských státech, procentuální výší přesahující 5 % příslušné částky, jak je stanoveno v článku 4 této směrnice?

Z TĚCHTO DŮVODŮ

[*omissis*] [ustálené formulace]

[*omissis*] 27. září 2023

[*omissis*] [Složení senátu]